

Ændringsforslaget, stillet af *Ministeren for offentlige Arbejder* og tiltraadt af *Udvalget*, om en ny Affattelse af Lovforslaget (se Tillæg B. Sp. 1727 fg.) vedtoges uden Afstemning.

Sagens Overgang til 3die Behandling vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Jeg gør opmærksom paa, at det paa Grund af særlige Omstændigheder vil være nødvendigt at slutte Mødet allerede Kl. 3 $\frac{1}{2}$.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Lov om anerkendte Arbejdsløshedskasser.

Forhandlingerne genoptoges.

Martin Olsen: Da jeg holdt op i Gaar, var jeg ved at søge at paavise, at Spørgsmaalet om Arbejdsløshedskasser vanskelig lod sig realisere, naar der skulde fastsættes en kommunal Begrænsning. Da Forslaget indeholder en Bestemmelse om, at 50 Medlemmer skulde være det mindste for en Kasse, vilde alene den Omstændighed være tilstrækkelig til at umuliggøre Oprettelsen af kommunale Kasser med faglig Begrænsning, thi paa Grund af vort Lands Lidenhed kunne Fagforeninger ikke være store. Tre Fjerdedele af samtlige Fagforeninger her i Landet have ikke over 50 Medlemmer, de have altsaa under 50. Man ser, at alene af den Grund vil det ikke være muligt at skaffe tilstrækkeligt Grundlag, tilstrækkelig Basis for kommunale Arbejdsløshedskasser med faglig Begrænsning og omvendt faglige Kasser med kommunal Begrænsning.

I § 2 c. fastslaas, at Arbejdere, som have over 35 Kr. i ugentlig Gennemsnitsfortjeneste, ikke skulle kunne optages. Jeg synes, det er en upraktisk Bestemmelse, thi det kan være ret tilfældig, om en Mand et Aar har tjent dette Beløb, og hvis han et Aar har tjent saa meget, skal han ifølge denne Regel gaa ud og kan først optages, naar han igen kommer ned paa en lavere Løn. Han er ikke værdig til at optages, før han har naaet en Løn, der er under 35 Kr.

Punkt d. synes jeg er noget af det mest inhumane i Loven, og jeg vilde anse

det for aldeles nødvendigt, hvis denne Lov skulde blive til Virkelighed, hvad jeg haaber maa ske snarest muligt, at § 3 d. maatte helt udgaa. Det siges først, at man skal have fyldt 20 Aar. Men naar man ikke vil bruge Arbejdernes Organisationer som Grundlag for Arbejdsløshedskasser, men vil udvide Bestemmelserne til at gælde ogsaa saadanne, som ikke ere i Organisationer, mener jeg, man maa basere Kasserne saaledes, at alle arbejdsløse kunne blive hjulpe. For det første er der mange selvstændige Arbejdere, som ikke ere 20 Aar, og dernæst ere mange Lærlinge, under de Forhold, vi have, udsatte for at blive arbejdsløse. Navnlig i de større Byer, specielt her i Kjøbenhavn, ere Lærlingene i Bygningshaandværket meget udsatte for at blive arbejdsløse, de ere stillede paa samme Maade som Svendene, de gaa med dem fra Arbejdsplads til Arbejdsplads og ere udsatte for samme Arbejdsløshed som de. Den anden Bestemmelse i § 3 d., at Medlemmerne ikke maa være straffede for en i den offentlige Mening vanærende Handling, kan jeg ikke se har noget med denne Sag at gøre, thi naar en Person har Lov til at arbejde, har han vel ogsaa en Ret, naar der er en almindelig Kasse, hvortil baade hans eget Fag og hele Staten svare Penge, til at nyde Hjælp derfra, naar der er Arbejdsmangel for ham. Jeg kan ikke se, hvad Straffementet har med denne Sag at gøre. Hvor der som her kun er Tale om Arbejdsforhold og Arbejdsmangel, maa dette Moment være denne Sag uvedkommende. Og den 3die Bestemmelse, at Medlemmerne ikke maa have nydt urefunderet eller ikke eftergivet Fattighjælp, synes jeg er lige saa ubarmhertig. Hvad har det med denne Sag at gøre, om en Mand har faaet Fattighjælp? Man vil hjælpe Folk, fordi de ere arbejdsløse, men naar en Mand er Gang er kommen i Ulykke og har faaet Fattighjælp, skal han til evige Tider blive i den Sump, hvori Fattighjælpen har sat ham! Det er ganske inhumant. Den ærede Forslagsstiller ryster paa Hovedet, han mener, at vedkommende kan betale Fattighjælpen tilbage. Men naar han er arbejdsløs, er det jo netop vanskeligt for ham. Jeg synes ikke, det har noget med denne Sag at gøre. Det forekommer mig, at den ærede Forslagsstiller her har fjernet sig saa langt som vel muligt fra sit Forbillede: Sygekasserne. Sygekasseloven indeholder ingen Verdens Ting i den Retning, den indeholder kun, at Medlemmerne skulle være ubemidlede, og Sygekasseudvalget afgør i